

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG TE BRUSSEL

BESLAGKAMER

Nr. 391

A.R. 10 / 235 / A

- verzet tegen (dwang)bevel – ruimtelijke ordening – administratieve geldboete
- op tegenspraak
- eindbeslissing

Bijlagen : 1 dagvaarding + 1 beschikking art. 747 Ger.W. + 3 conclusies

In zake van :

1. _____, KBO nr. _____ met vennootschapszetel te _____
2. _____, wonende te _____
3. _____, wonende te _____

Eisende partijen,
 Vertegenwoordigd door Mter _____, advocaat te _____

Tegen :

Het **VLAAMSE GEWEST**, vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering,
 voor wie optreedt

Verwerende partij,
 Vertegenwoordigd door Mter _____, advocaat te _____

o o o

Na in beraadneming op 10 september 2010, spreekt de
 Beslagrechter volgende beschikking uit :

Gelet op :

- de inleidende dagvaarding betekend op 5 januari 2010 bij exploit van _____, plaatsvervangend gerechtsdeurwaarder van _____, gerechtsdeurwaarder verblijvende te _____ ;

- de beschikking gewezen in toepassing van art. 747 Ger.W. op 8 januari 2010;
- de conclusie, neergelegd ter griffie op 1 juni 2010, en het bundel met stukken, neergelegd ter zitting van 10 september 2010, namens eisende partijen;
- de conclusie, neergelegd ter griffie op 1 maart 2010, de syntheseconclusie, neergelegd ter griffie op 30 juli 2010, en het bundel met stukken, neergelegd ter zitting van 10 september 2010, namens verwerende partij;

Gehoord de raadslieden van partijen in hun pleidooien ter zitting van 10 september 2010.

° ° °

1. VOORWERP VAN DE VORDERING EN VAN HET VERWEER

1.1. Eisers verzetten zich tegen de dwangbevelen die namens verweerder op 7 december 2009 aan hen betekend werden ter betaling van een administratieve geldboete ten bedrage van elkeen 1.000 €.

Zij vragen te zeggen voor recht dat deze administratieve geldboete onverschuldigd is, minstens door tweede eiser en zijn moeder, derde eiseres.

1.2. Het Vlaamse Gewest besluit tot de ongegrondheid van de vorderingen.

2. FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

De belangrijkste feiten en procedurevoorgaanden, relevant voor de beoordeling van huidige zaak en zoals zij uit de proceduristukken alsook uit de door partijen neergelegde stukken blijken, kunnen als volgt samengevat worden :

, opgericht in 2006 door
en zijn echtgenote, is eigenaar van
ondermeer een gebouw gelegen te

Zij laat aan dit gebouw renovatie- en uitbreidingswerken uitvoeren.

Op 24 januari 2008 krijgt kleinzoon van als werfleider, het bevel om deze werken onmiddellijk stop te zetten daar de stedenbouwkundige vergunning werd aangevraagd (door zijn vader maar nog niet bekomen. Hij geeft hier dadelijk gevolg aan.

Zestien maanden later, op 26 mei 2009, stelt de stedenbouwkundig ambtenaar bij vast dat er opnieuw werken worden uitgevoerd. Aan de voorgevel van het gebouw staan op het eerste en tweede verdiep nieuwe ramen klaar om geplaatst te worden en ook in het gebouw zelf worden er werken uitgevoerd. Opnieuw wordt een bevel tot stopzetting gegeven, ditmaal aan zelf, die aanwezig is op de werf.

Bij schrijven van 23 juli 2009 legt de rekenplichtige van het herstelfonds, zowel aan als aan als aan de een administratieve geldboete op ten bedrage van 5.000 € wegens doorbreking van het stakingsbevel.

Ingaand op hun verzoek, herleidt de stedenbouwkundig inspecteur bij besluit van 14 augustus 2009 deze boeten tot een bedrag van telkens 1.000 €.

Bij gebreke aan betaling laat de rekenplichtige van het herstelfonds namens het Vlaamse Gewest op 7 december 2009 aan de drie voormelde schuldenaren een dwangbevel betekenen.

Op 5 januari 2010 tekenen zij alle drie tesamen hiertegen verzet aan, ter inleiding van huidig geding.

3. BEOORDELING

3.1. Eisers verzetten zich in hoofdorde tegen het hen op 7 december 2009 betekende dwangbevel om reden dat de administratieve geldboete waarvan hen betaling wordt gevraagd kennelijk onredelijk zou zijn.

Eisers vergeten hierbij echter dat de beslissingsmacht van de beslagrechter beperkt is.

De beslagrechter oordeelt immers enkel maar over de regel- en rechtmatigheid van de tenuitvoerlegging. Hij mag niet ingrijpen in de materieelrechtelijke verhoudingen tussen de partijen.

De regel- en rechtmatigheid van het hen betekende dwangbevel vechten eisers als dusdanig niet aan.

Ten gronde kunnen zij zich niet neerleggen bij de genomen beslissing en vinden zij de opgelegde boete onredelijk.

Nochtans werd de wettelijke voorziene en oorspronkelijk opgelegde geldboete ten bedrage van (driemaal) 5.000 € ten gevolge van het beroep van eisers reeds verminderd tot een bedrag van (driemaal) 1.000 €, en dit bij beslissing van 14 augustus 2009.

Tegen deze beslissing hebben eisers geen verder beroep aangetekend. De beslagrechter mag geen afbreuk doen aan deze beslissing die nog steeds actueel is.

3.2. In ondergeschikte orde houden eisers voor dat geen administratieve geldboete kon worden opgelegd aan tweede eiser en zijn moeder, derde eiseres.

Volgens hen dient het toegepaste artikel 156, § 1 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zo gelezen te worden dat de boete slechts kan opgelegd worden aan één persoon, met name deze die handelingen, werken of wijzigingen voortzet in strijd met een door de stedenbouwkundig inspecteur bekrachtigd bevel tot staking en niet aan meerdere personen tegelijk.

Dit argument hebben eisers in hun beroep tegen de beslissing van 23 juli 2009 echter geenszins laten gelden.

Ten gronde is beslist om aan de drie eisers een geldboete op te leggen. Deze beslissing bestaat heden nog steeds. De beslagrechter mag dit niet zomaar ongedaan maken.

3.3. In toepassing van artikel 1017, eerste lid Ger.W. worden eisers dan ook verwezen in de kosten van huidig geding, waaronder de rechtsplegingsvergoeding, die begroot dient te worden op het basisbedrag van 1.200 €, en dit toepassing van artikel 3 van het KB van 26 oktober 2007 tot vaststelling ondermeer van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding daar een verzet tegen een dwangbevel geen in geld waardeerbare vordering uitmaakt.

OM DEZE REDENEN,

Gelet op de artikelen 4, 37, 41 en 42 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken;

Rechtsprekende na tegenspraak;

Verklaart het verzet van de

ontvankelijk doch ongegrond;

Veroordeelt de _____ en
tot betaling van de kosten van het geding,
in hun hoofde niet begroot daar ze ten hunne laste blijven en in hoofde
van het Vlaamse Gewest begroot op 1.200 € (rechtsplegingsvergoeding);

Aldus uitgesproken ter openbare terechtzitting van de
beslagkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel, op
4 oktober 2010,
waar aanwezig waren en zitting namen:
beslagrechter,
griffier.